

Benedykt XVI: Życie konsekrowane świadectwem umiłowania Ewangelii

Żyjemy dzisiaj, zwłaszcza w społeczeństwach bardziej rozwiniętych, w sytuacji charakteryzującej się często radykalnym pluralizmem, postępującym usuwaniem religii ze sfery publicznej, relatywizmem dotyczącym podstawowych wartości

Żyjemy dzisiaj, zwłaszcza w społeczeństwach bardziej rozwiniętych, w sytuacji charakteryzującej się często radykalnym pluralizmem, postępującym usuwaniem religii ze sfery publicznej, relatywizmem dotyczącym podstawowych wartości - przeczytaj tekst homilii ze święta Ofiarowania Pańskiego w 2011 roku

Drodzy bracia i siostry!

W dzisiejsze święto kontemplujemy Pana Jezusa, którego Maryja i Józef przynoszą do świątyni, aby Go «przedstawić Panu» (Łk 2, 22). W tej ewangelicznej scenie objawia się tajemnica Syna Dziewicy, konsekrowanego Ojca, który przyszedł na świat, aby wiernie wypełnić Jego wolę (por. Hbr 10, 5-7). Symeon określa Go jako «światło na oświecenie pogan» (Łk 2, 32) i zapowiada profetycznymi słowami Jego najwyższą ofiarę złożoną Bogu oraz Jego ostateczne zwycięstwo (por. Łk 2, 32-35). Jest to spotkanie dwóch Testamentów — Starego i Nowego. Jezus wchodzi do starożytnej świątyni, On, który jest nową Świątynią Boga; przychodzi nawiedzić swój lud, wypełniając posłuszeństwo Prawu i zapoczątkowując ostateczne czasy zbawienia.

Warto przyrzeć się z bliska temu wejściu Dzieciątka Jezus do majestatycznej świątyni, pośród wielkiej krzątaniny mnóstwa osób, pochłoniętych swoimi zajęciami: kapłanów i lewitów, pełniących kolejno swoją służbę, licznych wiernych i pielgrzymów, którzy pragnęli spotkać się z Bogiem świętym Izraela. Nikt z nich jednak niczego nie zauważa. Jezus jest dzieckiem jak inne, pierworodnym dwojga bardzo prostych rodziców. Także kapłani zdają się niezdolni dostrzec znaki nowej i szczególnej obecności Mesjasza i Zbawiciela. Tylko dwie starsze osoby, Symeon i Anna, odkrywają wielką nowość. Prowadzeni przez Ducha Świętego, widzą w tym Dziecku spełnienie swoich długich oczekiwań i czuwania. Obydwoje kontemplują światło Boga, który przychodzi, by oświecić świat, a ich profetyczne spojrzenie otwiera się na przyszłość, jako zapowiedź Mesjasza: «*Lumen ad revelationem gentium!*» (Łk 2, 32). W prorockiej postawie tych dwojga starców

zawiera się całe Stare Przymierze, wyrażające radość ze spotkania ze Zbawicielem. Widząc Dziecko, Symeon i Anna przeczuwają, że to właśnie Ono jest tym Oczekiwany.

Ofiarowanie Jezusa w świątyni jest wymowną ikoną całkowitego oddania swojego życia dla ludzi — mężczyzn i kobiet — którzy są powołani do tego, by ukazywać w Kościele i w świecie, przez praktykowanie rad ewangelicznych, «charakterystyczne przymioty Jezusa — dziewictwo, ubóstwo i posłuszeństwo» (posynodalna adhort. apost. *Vita consecrata*, 1). Z tego względu dzisiejsze święto zostało wybrane przez czcigodnego Jana Pawła II na obchody dorocznego Dnia Życia Konsekrowanego. W tych okolicznościach zwracam się z serdecznym pozdrowieniem i wyrazami wdzięczności do abpa Joao Braza de Aviza, którego niedawno mianowałem prefektem Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, oraz do sekretarza i współpracowników. Serdecznie pozdrawiam obecnych tu przełożonych generalnych i wszystkie osoby konsekrowane.

W to święto chciałbym zaproponować do refleksji trzy krótkie przemyślenia.

Po pierwsze, ewangeliczny obraz ofiarowania Jezusa w świątyni zawiera podstawowy symbol światła — światła, które płynie od Chrystusa i promieniuje na Maryję i Józefa, na Symeona i Annę, a poprzez nich na wszystkich. Ojcowie Kościoła powiązali to promieniowanie z drogą duchową. Życie konsekrowane wyraża tę drogę w sposób szczególny, jako *filokalia*, umiłowanie Bożego piękna, które jest promieniowaniem Bożej dobroci (por. tamże, 19). Na obliczu Chrystusa jaśnieje blask tego

piękna. «Kościół kontempluje przemienione oblicze Chrystusa, aby utwierdzić się w wierze, a później nie załamać się wobec Jego oblicza zniekształconego na Krzyżu. (...) Kościół jest Oblubienicą stojącą przed Oblubieńcem, uczestniczącą w Jego tajemnicy, spowitą Jego światłością. To światło dociera do wszystkich dzieci Kościoła (...) Jednakże szczególne *doświadczenie światła promieniującego ze Słowa Wcielonego* jest niewątpliwie udziałem powołanych do życia konsekrowanego. Profesja rad ewangelicznych czyni ich bowiem *znakiem i prorocstwem* dla wspólnoty braci i dla świata» (tamże, 15).

Po drugie, ikona ewangeliczna ukazuje prorocstwo, dar Ducha Świętego. Symeon i Anna, kontemplując Dzieciątka Jezus, przewidują Jego przeznaczenie, jakim jest śmierć i zmartwychwstanie dla zbawienia wszystkich ludzi, i głoszą tę tajemnicę jako powszechne zbawienie. Życie konsekrowane jest powołane do dawania tego profetycznego świadectwa, związanego z jego podwójnym charakterem — kontemplacyjnym i czynnym. Konsekrowanym mężczyznom i kobietom dane jest bowiem dawać wyraz pierwszeństwa Boga, żarliwego umiłowania Ewangelii, praktykowanej jako forma życia i głoszonej ubogim i ostatnim na ziemi. «Na mocy tego prymatu nie można niczego postawić ponad osobistą miłością do Chrystusa i do ubogich, w których On żyje. (...) *Prawdziwe prorocstwo ma swój początek w Bogu, w przyjaźni z Nim, w uważnym wsłuchiowaniu się w Jego słowa w różnych sytuacjach dziejowych*» (tamże, 84). W ten sposób życie konsekrowane w codziennych wydarzeniach, na drogach ludzkości, ukazuje Ewangelię oraz obecne już i działające królestwo Boże.

Po trzecie, ewangeliczny obraz ofiarowania Jezusa w świątyni ukazuje mądrość Symeona i Anny, mądrość życia całkowicie oddanego szukaniu oblicza Boga, odczytywaniu Jego znaków, Jego woli; życia

poświęconego słuchaniu i głoszeniu Jego Słowa. «*Faciam tuam, Domine, requiram*': Szukam, o Panie, Twojego oblicza (Ps 26, 8) (...) Życie konsekrowane jest w świecie i w Kościele widzialnym znakiem tego poszukiwania oblicza Pana i dróg, które do Niego prowadzą (por. J 14, 8). (...) Osoba konsekrowana daje zatem świadectwo radosnego i zarazem pracowitego zaangażowania w wytrwałe i mądre rozeznawanie woli Bożej (por. Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, Instr. *Il servizio dell'autorità e l'obbedienza. Faciam tuam, Domine, requiram* [2008], 1).

Drodzy bracia i siostry, wsłuchujcie się pilnie w Słowo, ponieważ wszelka mądrość życia rodzi się ze Słowa Pana! Zgłębiajcie Słowo poprzez *lectio divina*, bowiem życie konsekrowane «rodzi się (...) ze słuchania Słowa Bożego i przyjmuje Ewangelię jako swoją normę życia'. Życie będące naśladowaniem Chrystusa czystego, ubogiego i posłusznego staje się w ten sposób 'żywą egzegezą słowa Bożego'. Duch Święty, w którego mocy została napisana Biblia, jest tym samym, który oświeca 'nowym światłem słowo Boże, skierowane do założycieli i założycielek. Z niego wziął początek każdy chryzmat, a każda Reguła chce być tego wyrazem', dając początek formom życia chrześcijańskiego, które cechuje ewangeliczny radykalizm» (posynodalna adhort. apost. *Verbum Domini*, 83).

Żyjemy dzisiaj, zwłaszcza w społeczeństwach bardziej rozwiniętych, w sytuacji charakteryzującej się często radykalnym pluralizmem, postępującym usuwaniem religii ze sfery publicznej, relatywizmem dotyczącym podstawowych wartości. Dlatego nasze chrześcijańskie świadectwo musi być jasne i konsekwentne, a w wysiłkach wychowawczych musimy być coraz bardziej uważni i wielkoduszni. Zwłaszcza wasza działalność apostolska, drodzy bracia i siostry, niech

stanie się zadaniem życiowym, które pozwala zbliżyć się, z wytrwałą gorliwością, do Mądrości jako prawdy i jako piękna, «blasku prawdy». Dzięki mądrości waszego życia i z ufnością w niewyczerpane możliwości prawdziwej edukacji umiejętnie ukierunkujcie umysły i serca ludzi naszych czasów ku «dobremu życiu Ewangelii».

W tej chwili myślę ze szczególną serdecznością o wszystkich konsekrowanych mężczyznach i kobietach w każdej części ziemi i powierzam ich Błogosławionej Maryi Dziewicy:

*O Maryjo, Matko Kościoła,
Tobie zawierzam wszystkich konsekrowanych,
abyś wyjednała im pełnię Bożego światła:
niech żyją słuchając Słowa Bożego,
pokornie naśladowując Jezusa,
Twojego Syna i naszego Pana,
przyjmując nawiedzenie Ducha Świętego,
w codziennej radości magnificat,
tak aby Kościół był budowany
przez świętość życia
tych Twoich synów i córek,
wiernych przykazaniu miłości. Amen.*

Benedykt XVI

Copyright © by L'Osservatore Romano (3/2011) and Polish Bishops Conference